

Pověsti z Českokrumlovska

Iva Hoňková
ilustrovala Lenka Filonenko

Albatros

Pověsti z Českokrumlovsko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Hoňková

Pověsti z Českokrumlovsko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

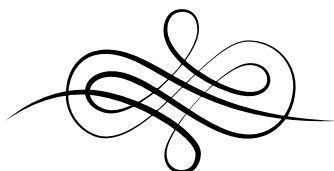
ALBATROS **MEDIA**

Pověsti
z Českokrumlovska

Pověsti z Českokrumlovska

Iva Hoňková

ilustrovala Lenka Filonenko

Albatros

Kdysi dávno, ještě za časů našich prababiček, bydlel v Českém Krumlově vodník Šupinka. A není se čemu divit. Už odpradáвна tímto městem protéká řeka Vltava. A kde je řeka, tam jsou mlýny a s nimi spojené nůše pověstí a pohádek o hastrmanech, vodních vílách, ale i o dalších bytostech, kterými se to na Českokrumlovsku jen hemží.

Vodníci si u nás v zemi nevysloužili moc dobrou pověst. Ale Šupinka patřil mezi ty dobré s laskavým srdcem. K lidem byl vlídný a spíš než na škodu snažil se být k užitku a pomoci, pokud bylo potřeba.

Vltavu znal jako svoje boty. Od samotného pramene na Šumavě až po Prahu. Věděl o každém jezu, o úzkých zátočinách, širokých mělčinách, temných hlubinách a taky o přítocích, které se do ní vlévaly.

Moc rád se procházel i po souši. Někdy se dokázal celé hodiny jen tak toulat křivolakými uličkami Českého Krumlova. Z nábřeží pozoroval malebné štíty měšťanských domů, hrad i zámek s nádhernou věží a poslouchal historky, které si vyprávěli voraři splavující řeku s těžkými kládami dřeva. Jindy zase po očku sledoval rybáře pohupující se ve svém lodkách a čekající na svůj každodenní úlovek s nadějí, co jim řeka nažene do sítí.

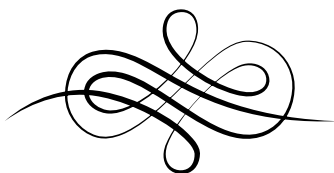
Nejraději měly Šupinku děti. U nich se těšil zvláště velké oblibě. Za kus dobrého koláče jim vyprávěl příběhy o svých přátelích z vodní i pozemské říše. A protože to byl věru starý vodník, který si mnohé události pamatoval ještě z dob, kdy on sám byl docela malým hastrmánkem, měl v rukávu pokaždé jiný příběh. Někdy veselý, jindy zase pěkně strašidelný a tajemný.

„Strejčku Šupinko, vyprávěj nám nějakou hezkou pohádku,“ žadonily.

„A co za to?“ smál se vodník. Sáhł si pod fráček, vytáhl fajfku, pěkně si ji napěchoval voňavým tabákem a začal pouštět bílé obláčky dýmu nad Vltavu.

Andulka k němu natáhla ruku s čerstvě upečenou buchtou.

„To si dám líbit,“ řekl Šupinka a uznale pokýval hlavou. „Tak dobrá, povím vám, jak to tehdy doopravdy bylo u Čertovy stěny.“

Čertova stěna

Mezi Loučovicemi a Vyším Brodem je místo, kterému se odpradávná říká Čertova stěna. Napsalo a navyprávělo se o něm tolik příběhů, že dnes už nikdo neví, který je ten pravý. Já vám ho, děti, budu vyprávět tak, jak si ho pamatuji já.

Jednoho dne odpoledne se hradní pán Vok rozhodl, že zase jednou provětrá svého milovaného koně. Vydal se tedy do maštale za štolbou, aby mu koně osedlal a připravil na projížďku.

„To neděláš dobře, můj pane, že si chceš vyjet. Blíží se slota!“ varoval ho s ustaraným výrazem štolba.

„Děláš si zbytečné starosti. Vždyť svítí sluníčko!“ zvolal hradní pán. Vyšvihl se do sedla a tradá, už si to uháněl rovnou k brodu. Ještě než však dojel na místo, obloha se zatáhla černými mraky. Zvedl se prudký vítr, který lámal větve a pana Voka šlehal do tváří. Když oblohu prořízl první blesk v doprovodu ohlušujícího hromu, kůň se zvedl na zadní a zaržál. „No, no, bude dobře. Jen to jen malá přehánka. To hned přejde,“ uklidňoval ho pan Vok.

Ale nepřešlo. Nad krajinou se rozpoutalo hotové peklo. Nebe otevřelo svá stavidla a k zemi se začaly snášet provazy